

Arrest

nr. 342 078 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 14 oktober 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S. (..)

Voornaam: E. (..)

Geboortedatum: (..)1993

Geboorteplaats: SHQIPERI

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 15/10/2025

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verblijft reeds sedert ? in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten (betrokkene heeft geen recente inreisstempel in zijn paspoort)

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ REGIO RHODE EN SCHELDE op 14/10/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van poging diefstal.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. .

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ REGIO RHODE EN SCHELDE op 14/10/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van poging diefstal.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.2. Op 14 oktober 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ REGIO RHODE EN SCHELDE op 14/10/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S. (..)

voornaam : E. (..)

geboortedatum : (..)1993

geboorteplaats : SHQIPERI

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14/10/2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ REGIO RHODE EN SCHELDE op 14/10/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"IV. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Schending :

- van artikel 6 EVRM;
- van de artikelen 7, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);
- van de motiveringsplicht opgelegd door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- van het fundamenteel recht op een eerlijke administratieve procedure, van de rechten van verdediging, van de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, van het beginsel audi alteram partem, van het recht om te worden gehoord (beginsel van Belgisch en Europees recht), en van de zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsplicht;

1. GESCHONDEN NORMEN

Artikel 6 EVRM Recht op een eerlijk proces :

1. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld, hetwelk zal beslissen over het geschil over zijn burgerlijke rechten en verplichtingen, dan wel over de gegrondheid van iedere tegen hem ingestelde strafvervolging. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen, maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd gedurende het gehele proces of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, de openbare orde of de nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van de procespartijen dit eisen, dan wel in de mate die door het gerecht strikt noodzakelijk wordt geacht, wanneer in bijzondere omstandigheden de openbaarheid de belangen van de rechtspleging zou schaden.

2. Eenieder die wegens een strafbaar feit is beschuldigd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen.

3. Eenieder die wegens een strafbaar feit is beschuldigd, heeft met name de volgende rechten: a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging; b) te beschikken over de tijd en de faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging; c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze en, indien hij niet over de middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegde advocaat te kunnen worden bijgestaan, wanneer de belangen van de rechtspleging dit eisen; d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge; e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de ter terechtzitting gebezigde taal niet begrijpt of niet spreekt."

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (VW) bepaalt:

"Onverminderd gunstiger bepalingen in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen, een bevel geven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten of moet hij in

de gevallen bedoeld in 1°, 2°, 5°, 11° of 12°, een bevel geven om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten: 1° indien hij in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten overeenkomstig artikel 2 bij zich te hebben; 2° indien hij in het Rijk verblijft na het verstrijken van de termijn vastgesteld overeenkomstig artikel 6, of niet kan bewijzen dat deze termijn niet is overschreden; 3° indien hij, door zijn gedrag, wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid; (...)"

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 beoogt verplichtingen om te zetten die voortvloeien uit de "Terugkeerrichtlijn" (richtlijn 2008/115):

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. De verwijderingsbeslissing gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar, in de volgende gevallen: 1° wanneer geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend of; 2° wanneer een eerdere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. (...)"

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980:

"Bij het nemen van een verwijderingsbeslissing houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980: "§ 1. De verwijderingsbeslissing voorziet in een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. De onderdaan van een derde land die,

overeenkomstig artikel 6, niet is toegelaten om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, krijgt een termijn van zeven tot dertig dagen. Op gemotiveerd verzoek, ingediend door de onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde, wordt de toegekende termijn om het grondgebied te verlaten, vermeld in het eerste lid, verlengd, op voorlegging van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet binnen de gestelde termijn kan plaatsvinden. Indien nodig kan deze termijn worden verlengd, op gemotiveerd verzoek ingediend door de onderdaan van een derde land bij de minister of zijn gemachtigde, om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, de aanwezigheid van schoolgaande kinderen, de voltooiing van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familie- en sociale banden. De minister of zijn gemachtigde informeert de onderdaan van een derde land schriftelijk dat de termijn voor vrijwillig vertrek is verlengd. § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht preventieve maatregelen na te leven. De Koning bepaalt deze maatregelen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn voorzien in § 1, wanneer: 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft nageleefd, of; 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; 4° 5° het verblijf van de onderdaan van een derde land is beëindigd of ingetrokken in toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of; 6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land onontvankelijk is verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° of als kennelijk ongegrond is beschouwd op basis van artikel 57/6/1, § 2. In dat geval voorziet de verwijderingsbeslissing ofwel in een termijn van minder dan zeven dagen, ofwel in geen termijn."

De motiveringsplicht vereist dat de overheid de redenen uiteenzet waarop een beslissing is gebaseerd (uitdrukkelijke motivering), maar ook dat deze motivering verifieerbaar, juist, relevant, adequaat en toelaatbaar is (materiële motivering) - (RvS, 25 april 2002, nr. 105.385). De controle door Uw Raad, zonder te leiden tot een opportuniteitscontrole, strekt zich uit tot deze adequaatheid alsook tot de beoordeling van het "kennelijk onredelijke" karakter van de ondernomen beslissing (kennelijke beoordelingsfout). Het beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat de overheid zich zorgvuldig moet informeren alvorens haar beslissingen te nemen en deze adequaat moet motiveren. De zorgvuldigheid die de overheid aan de dag moet leggen bij het zoeken en evalueren van relevante feiten, is reeds lang erkend door de Raad van State: "ervoor te waken, alvorens een beslissing te nemen, alle nuttige gegevens van de zaak te verzamelen en deze zorgvuldig te onderzoeken, teneinde een beslissing te nemen met volledige en grondige kennis van zaken" (RvS, 23 februari 1966, nr. 58.328); "over te gaan tot een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de zaak, alvorens een beslissing te nemen" (RvS, 31 mei 1979, nr. 19.671); "met betrekking tot de vaststelling van de feiten door de autoriteit, heeft de taak van de Raad van State om het recht te beschermen echter tot gevolg dat hij moet nagaan of deze autoriteit tot haar versie van de feiten is gekomen met inachtneming van de regels die de bewijsvoering beheersen en of zij bij het onderzoek van de feiten daadwerkelijk de zorgvuldigheid heeft betracht die haar plicht is" (RvS, Claeys, nr. 14.098, van 29 april 1970). Het recht op een eerlijke administratieve procedure, de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, het recht om te worden gehoord en het beginsel "audi alteram partem", leggen de verwerende partij de plicht op om de bestuurde uit te nodigen om, of op zijn minst "in de gelegenheid te stellen" om, zijn argumenten te laten gelden tegen de beslissingen die zij voornemens is ten aanzien van hem te nemen:

"dat, gelet op het voormelde doel van het recht om te worden gehoord, de tegenpartij de plicht heeft de informatie te zoeken die haar in staat stelt met kennis van zaken te beslissen; dat het inderdaad aan haar is om het dossier te onderzoeken en dus de vreemdeling uit te nodigen om te worden gehoord over de redenen die zich zouden verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht en zijn verwijdering van het grondgebied door de tegenpartij (...); dat alleen een dergelijke uitnodiging bovendien een effectieve en nuttige mogelijkheid biedt aan de vreemdeling om zijn standpunt kenbaar te maken;" (RvS nr. 230293 van 24

februari 2015, onze onderlijning; zie ook RvS nr. 230257 van 19.02.2015; RvS nr. 233.257 van 15.12.2015; RvS nr. 233.512 van 19.01.2016; RvV nr. 141 336 van 19.03.2015; RvV nr. 146 513 van 27.05.2015; RvV nr. 151.399, van 31.08.2015; RvV nr. 151890 van 7.09.2015; RvV nr. 157.132, van 26.11.2015; RvV nr. 151.890, van 7.09.2015; RvV nr. 151.399, van 31.08.2015).

Om nuttig en effectief te zijn, moet deze uitnodiging om te worden gehoord gepaard gaan met bepaalde garanties, zoals: volledige informatie over wat er op het spel staat en de beslissing die de administratie voornemens is te nemen, het recht om een raadsman te spreken, gerichte vragen, enz.

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

De onderstaande ontwikkelingen worden gedaan onder voorbehoud van de analyse van het administratief dossier, dat nog niet door de verzoekende partij werd ontvangen, hoewel het tijdig werd opgevraagd.

2.1. EERSTE ONDERDEEL

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht geschonden, afzonderlijk en in samenhang met de artikelen 7, 74/11 (betreffende het inreisverbod) en 74/14 (betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten) van de wet van 15 december 1980, die opleggen rekening te houden met alle bijzondere elementen van de zaak, doordat de motivering van de aangevochten beslissingen gebaseerd is op feiten die volstrekt niet blijken uit het administratief dossier van de verzoeker, en a fortiori niet uit het document waarnaar in de motivering van de beslissing wordt verwezen. Inderdaad, de tegenpartij motiveert haar beslissingen – het bevel om het grondgebied te verlaten, het ontbreken van een termijn om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren en het inreisverbod – met het feit dat de verzoeker op 14 oktober 2025 op heterdaad zou zijn betrapt op feiten van poging diefstal en dat hij door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Zoals verklaard tijdens zijn verhoor, betwist de verzoeker de feiten en vormt hij geenszins een bedreiging voor de openbare orde. Hij heeft nooit problemen gehad met de openbare orde en bevond zich toevallig op de verkeerde plaats op het verkeerde moment. Hij werd trouwens vrijgelaten na zijn verhoor.

Het motief waarop zowel het bevel om het grondgebied te verlaten, het ontbreken van een termijn als het inreisverbod van drie jaar is gebaseerd – zijnde de heterdaad bij diefstal en het feit dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden – is foutief en, op zijn minst, niet verifieerbaar in het administratief dossier, zodat de beslissingen moeten worden vernietigd wegens motiveringsgebrek, dan wel een kennelijke beoordelingsfout.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Het recht van de verzoeker om te worden gehoord, is miskend door de verwerende partij omdat zij de verzoeker niet heeft uitgenodigd zich te verdedigen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten zonder uitstel en een inreisverbod, en hem dus niet nuttig en effectief in de gelegenheid heeft gesteld zijn argumenten tegen deze beslissingen te laten gelden.

De verzoeker werd niet uitgenodigd om zich te verdedigen tegen het nemen van dergelijke beslissingen.

De Raad van State benadrukt het belang van een voldoende expliciete "uitnodiging":

"dat, gelet op het voormelde doel van het recht om te worden gehoord, de tegenpartij de plicht heeft de informatie te zoeken die haar in staat stelt met kennis van zaken te beslissen; dat het inderdaad aan haar is om het dossier te onderzoeken en dus de vreemdeling uit te nodigen om te worden gehoord over de redenen die zich zouden verzetten tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht en zijn verwijdering van het grondgebied door de tegenpartij (...); dat alleen een dergelijke uitnodiging bovendien een effectieve en nuttige mogelijkheid biedt aan de vreemdeling om zijn standpunt kenbaar te maken;" (RvS nr. 230293 van 24 februari 2015, onze onderlijning; zie ook RvS nr. 230257 van 19.02.2015; RvS nr. 233.257 van 15.12.2015; RvS nr. 233.512 van 19.01.2016; RvV nr. 141 336 van 19.03.2015; RvV nr. 146 513 van 27.05.2015; RvV nr. 151.399, van 31.08.2015; RvV nr. 151890 van 7.09.2015; RvV nr. 157.132, van 26.11.2015; RvV nr. 151.890, van 7.09.2015; RvV nr. 151.399, van 31.08.2015).

Om nuttig en effectief te zijn, moet deze uitnodiging om te worden gehoord gepaard gaan met bepaalde garanties, zoals: volledige informatie over wat er op het spel staat en de beslissing die de administratie voornemens is te nemen, het recht om een raadsman te spreken, gerichte vragen...

P. GOFFAUX definieert de contouren van deze "hoorplicht" als volgt (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2e éd., Brussel, Bruylant, p. 83, onze onderlijning):

"De bestuurde moet via een voldoende duidelijke oproeping op de hoogte worden gebracht van de maatregel – en de motieven ervan – die de administratie voornemens is ten aanzien van hem te nemen en van het voorwerp en het doel van de hoorzitting zodat hij zich nuttig kan verklaren." (RvS, 16.09.1991, nr. 37.631; RvS 3.04.1992, nr. 39.156; RvS 19.04.2003, nr. 118.218; RvS, RvS 13.10.2004, nr. 135.969; RvS 27.10.2005, nr. 150.866; RvS 23.10.2007, nr. 176.049; RvS 26.10.2009, nr. 197.310)

"Hij moet kennis kunnen nemen van het volledige dossier" (RvS 1.07.1992, nr. 39.951; RvS 28.10.1994, nr. 50.005)

De bestuurde moet ook "over een voldoende termijn beschikken om zijn opmerkingen nuttig te laten gelden." (RvS, 3.04.1992, nr. 39.156)

"De recente jurisprudentie omvat hier ook het recht om te worden bijgestaan door een advocaat die het woord kan voeren tijdens de hoorzitting" (RvS, 28.03.2006, nr. 157.044; RvS, 11.09.2007, nr. 174.371).

Uw Raad heeft benadrukt dat deze garanties het recht om te worden gehoord vergezellen om het effectief te maken, in twee recente arresten, verwijzend naar de doctrine van I. OPDEBEEK: RvV nr. 200.486 van 28.02.2018 p. 7 en 8; RvV nr. 197.490 van 08.01.2018.

De Raad van State heeft er ook aan herinnerd dat deze rechten en garanties gelden voorafgaand aan elke administratieve beslissing met een afzonderlijk voorwerp, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod (RvS nr. 233.257 van 15 december 2015).

Men moet vaststellen dat de verwerende partij geen nuttige en effectieve tenuitvoerlegging van het recht om te worden gehoord van de verzoeker heeft verzekerd, door de voormelde essentiële garanties te miskennen. Indien hij wel in de gelegenheid was gesteld zijn argumenten tegen dergelijke beslissingen te laten gelden, had hij met name het volgende kunnen aanvoeren:

o Het feit dat hij nooit enige heterdaad heeft gepleegd, en al helemaal geen diefstal met geweld;

o Het feit dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde;

Het feit dat hij regelmatig reizen maakt tussen Albanië en de Schengenruimte, waar hij vrienden en familie heeft, zodat een inreisverbod uiterst problematisch voor hem is, a fortiori voor een dergelijke duur;

Het feit dat hij gedagvaard wordt op 13/11/2025 voor de Correctionele rechtbank van Gent en dat hij wenst zijn verdediging voor te dragen, wat onmogelijk wordt door de besteden beslissingen

Zoveel elementen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden en die van aard zijn om de besluitvorming over een bevel om het grondgebied te verlaten, de termijn voor de uitvoering, het nemen van een inreisverbod, en de bepaling van de duur daarvan te beïnvloeden.

Derhalve moet worden besloten tot de schending van het recht om te worden gehoord.

2.3. DERDE ONDERDEEL

De verwerende partij miskent het recht van de verzoekende partij op een eerlijk strafproces (artikel 6 EVRM) en zijn rechten van verdediging, omdat:

- de uitvoering van de aangevochten beslissingen zijn verschijningen (voor verhoren, verschijningen, ... kortom, alle proceshandelingen nl. dagvcaarding van 13/11/2025 (stuk 3) onmogelijk of op zijn minst buitensporig ingewikkeld zal maken;*

- de uitvoering van de aangevochten beslissingen de voorbereiding van zijn strafrechtelijke verdediging, het overleg met zijn advocaat, zijn recht op inzage in het strafdossier, onmogelijk of op zijn minst buitensporig ingewikkeld zal maken;*

Er moet ook worden benadrukt dat de procedure voor de aanvraag tot opheffing van het inreisverbod geen enkele garantie op doeltreffendheid biedt en zeker niet adequaat is voor het onderhavige geval: de aanvragen tot opheffing van het inreisverbod, visumaanvragen, en eventuele beroepen tegen weigeringsbeslissingen, zijn allemaal onderworpen aan termijnen van minimaal enkele maanden, en niets kan de administratie dwingen om de aanvraag binnen een korte termijn in te willigen, aangezien zelfs de nietigverklaring van de beslissing een nieuwe termijn zal doen lopen, ab initio...

De volgende rechtspraak van de Raad van State is bijzonder relevant in dit geval:

"dat, hoewel de beschikking dit niet preciseert, deze voorwaarden impliceren dat de verzoeker in België blijft; dat, zelfs als de motieven in de aangevochten handeling juist zijn – en overigens niet worden betwist –, de tegenpartij de verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten kan betekenen dat hem verhindert de voorwaarden na te leven die de onderzoeksrechter aan zijn vrijlating heeft verbonden, of dat de naleving ervan onredelijk moeilijk maakt; dat hoewel het niet materieel onmogelijk is dat de verzoeker regelingen treft om de oproepingen die aan hem zouden worden gericht, te laten doorsturen naar XXX en dat hij, wanneer hij wordt opgeroepen, terugkeert onder dekking van een machtiging die hij bij de ambassade van België in XXX zou kunnen aanvragen, het niet zeker is dat de machtiging hem tijdig zal worden afgeleverd, en het waarschijnlijk is dat de reiskosten buiten zijn bereik liggen, zodat zijn rechten van verdediging in strafzaken, waarvan de eerbiediging fundamenteel is in een rechtsstaat, niet volledig kunnen worden gegarandeerd; dat artikel 6.3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden onder meer bepaalt dat «iedere beschuldigde in het bijzonder recht heeft op ... b) te beschikken over de tijd en de faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging»; dat het in strijd is met deze bepaling om de verwijdering van een vreemdeling te bevelen zodra het als waarschijnlijk kan worden beschouwd dat deze verwijdering zijn verdediging onredelijk moeilijk zou maken; Overwegende dat het middel ernstig is; Overwegende dat de verzoeker aanvoert dat de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten handeling een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel dreigt te veroorzaken waarover hij met name aanvoert dat zijn verwijdering zijn recht op een eerlijk proces ernstig zou bedreigen; dat dit risico als vaststaand kan worden beschouwd; Overwegende dat de voorwaarden waaronder de Raad van State de uitvoering van de aangevochten handeling kan schorsen, vervuld zijn," (RvS 25 maart 2005, nr. 142 666)

Dit is zeker geen geïsoleerde rechtspraak.

In verschillende andere arresten heeft de Raad van State in dezelfde zin geoordeeld: zie met name de arresten van de Raad van State van 5 april 2002, nr. 105 412 en van 11 maart 2004, nr. 129 170. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich reeds in dezelfde zin uitgesproken in dossiers die een duidelijke vergelijkbaarheid vertonen met het geval van de verzoekende partij:

“Bijgevolg kan de verwerende partij hem geen bevel geven om het grondgebied te verlaten dat hem verhindert de verbintenissen na te komen die hij tegenover de gerechtelijke autoriteiten is aangegaan of dat de naleving van zijn verbintenissen onredelijk moeilijk maakt. Inderdaad, hoewel het niet materieel onmogelijk is dat de verzoeker regelingen treft om de oproepingen die aan hem zouden worden gericht, te laten doorsturen naar Rwanda, en als hem dat, eenmaal gedaan, mogelijk was om telkens bij de bevoegde diplomatieke post een machtiging te vragen om naar België te komen om aan deze oproepingen te voldoen, wat noodzakelijk is om de volledige eerbiediging van zijn rechten van verdediging in strafzaken te garanderen, zou een dergelijke handelwijze een ernstige belemmering vormen voor zijn rechten van verdediging, en zou de naleving van de voorwaarden voor zijn vrijlating afhangen van de zorgvuldigheid waarmee de verwerende partij de aanvragen tot verblijfsmachtiging die de verzoeker aan haar zou moeten richten, zou behandelen. De eerbiediging van de rechten van verdediging in strafzaken is fundamenteel in een democratische staat. Artikel 6.3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt onder meer dat « iedere beschuldigde in het bijzonder recht heeft op...b) te beschikken over de tijd en de faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging ». Het is in strijd met deze bepaling om de verwijdering van een vreemdeling te bevelen zodra het als waarschijnlijk kan worden beschouwd dat deze verwijdering zijn verdediging onredelijk moeilijk zou maken. Bijgevolg, zelfs als de motieven in de aangevochten handeling als vaststaand moeten worden beschouwd, blijkt dat de verwerende partij, door hem te bevelen het grondgebied te verlaten, de verzoeker in de onmogelijkheid plaatst om de voorwaarden te vervullen die aan zijn voorwaardelijke invrijheidstelling zijn verbonden, zodat zijn rechten van verdediging in strafzaken, waarvan de eerbiediging fundamenteel is in een rechtsstaat, niet volledig kunnen worden gegarandeerd.” (RvV 15 maart 2010 nr. 40.152)

Of ook de arresten van de RvV nr. 184 594 van 28.03.2017, en nr. 185 048 van 03.04.2017 waarvan hieronder een uittreksel:

[...]

Uw Raad bevestigde deze positie in een arrest nr. 197 333 van 22.12.2017, waarbij ook herinnerd werd aan de lessen uit de voormelde arresten van de Raad van State.

Meer recent nog heeft Uw Raad dit herhaald in een arrest nr. 225 017 van 20.08.2019.

Auteurs uit de rechtsleer, die overigens de gebruikelijke raadslieden van de verwerende partij zijn, bevestigen eveneens het standpunt dat de verzoeker in dit verzoekschrift inneemt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten kan ook, onafhankelijk van zijn intrinsieke wettigheid, door zijn gevolgen een schending van het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging en tegelijkertijd van artikel 6.3 van het Verdrag met zich meebrengen.

De maatregel kan immers interfereren met de voorwaarden voor vrijlating zoals deze door een onderzoeksrechter zijn gesteld of een belemmering vormen voor de voorbereiding van de verdediging.” (F. Motulsky, M. Bobrushkin en K. De Haes, « L'étranger et l'ordre public », JT nr. 6549, 2014, pp. 65 e.v.) Deze mening wordt gedeeld door de Nederlandstalige rechtsleer:

“dat in zulk geval een verwijdering inderdaad strijdig zou zijn met artikel 6 EVRM” (L. Denys, Vreemdelingenrecht, Kluwer, 2014, pp. 699)

Hoewel de verzoekende partij erkent dat de voormelde rechtspraak is geweest op basis van de omstandigheden van elke specifieke zaak moet worden vastgesteld dat in casu het belang van de aanwezigheid van de verzoeker op het Belgische grondgebied duidelijk aangezien hij gedagvaard wordt door de Belgische overheden.

2.4. VIERDE ONDERDEEL

Aangezien het inreisverbod hoofdzakelijk gebaseerd is op het bevel om het grondgebied te verlaten, tasten de onwettigheden die dit laatste aantasten ook de wettigheid van het inreisverbod aan.

De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het verdwijnen ervan uit de rechtsorde, zouden het inreisverbod doen vervallen en het dus ongeldig gemotiveerd en onwettig maken.

2.5. VIJFDE ONDERDEEL

De verwerende partij motiveert niet naar behoren de redenen waarom zij beslist een inreisverbod van een bijzonder lange duur, namelijk 3 jaar, op te leggen (schending van art. 74/11 VW en van de motiveringsplicht).

De weerhouden motieven vallen samen met de motieven die aan het bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen, en volstaan niet om een inreisverbod te motiveren, en a fortiori niet een dergelijke duur. Niets in de motivering laat toe een bedreiging te motiveren voor een periode van 3 jaar te rekenen vanaf de toekomstige uitwijzing van de verzoeker.

Er zij aan herinnerd dat het Grondwettelijk Hof (arrest 112/2019 van 18/07/2019) over de motivering van de duur van het inreisverbod preciseert dat deze moet berusten op eigen overwegingen die de duur ervan naar behoren staven:

„B.67.1. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in zaak nr. 6749 aanvoert, is het inreisverbod niet automatisch. De bestreden bepaling voorziet erin dat de minister of zijn gemachtigde de beslissingen tot beëindiging van het verblijf „kan“ aanvullen met een inreisverbod, waarvan hij de duur bepaalt rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld, zijn de beslissing tot beëindiging van het verblijf en het inreisverbod twee verschillende beslissingen, die elk op relevante motieven moeten berusten (HvJ-EU, 26 juli 2017, C-225/16, Mossa Ouhrami, punt 50).

B.67.2. (...) De duur van het inreisverbod moet worden gemotiveerd ten aanzien van die ernstige bedreiging, wat impliceert dat de auteur van de beslissing de bedreiging niet alleen actueel, maar ook in de toekomst heeft beoordeeld, teneinde de handhaving van het inreisverbod na vijf jaar te rechtvaardigen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, staat de bestreden wet de minister of zijn gemachtigde dus niet toe om in alle gevallen een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, zonder die maatregel specifiek te moeten motiveren. Bovendien betekent het ontbreken van een in de wet vastgestelde maximale duur niet dat het inreisverbod onbepaald in de tijd zou kunnen zijn. De bestreden bepaling preciseert immers dat de duur van het inreisverbod door de minister of zijn gemachtigde moet worden bepaald rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

B.67.3. Ten slotte voorziet artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, dat het inreisverbod voor onderdanen van derde landen regelt, voor hen geen gunstiger regeling dan voor burgers van de Unie en hun familieleden. Die bepaling voorziet er immers ook in dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar de verwijderingsbeslissing kan vergezellen wanneer de betrokken vreemdeling een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Ongeacht de nationaliteit van de betrokken vreemdeling, kan alleen een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid, die de minister of zijn gemachtigde specifiek moet motiveren op basis van een analyse van het risico op gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal vormen, een inreisverbod van meer dan vijf jaar rechtvaardigen. Burgers van de Europese Unie en hun familieleden worden in dit opzicht dus niet ongunstiger behandeld dan onderdanen van derde landen. “ (onze onderlijning)

Met betrekking tot artikel 74/11 in het bijzonder, en de verplichting om rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan de zaak bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, heeft de Belgische wetgever niet nagelaten eraan te herinneren tijdens de parlementaire voorbereidingen: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). »

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (2008/115) die deze bepaling beoogt om te zetten, voorziet dit:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld met deeglijke inachtneming van alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”; Overweging 6 stelt: „Overeenkomstig de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie moeten de krachtens deze richtlijn genomen besluiten per geval worden genomen en rekening houden met objectieve criteria, hetgeen impliceert dat andere factoren dan het loutere feit van het illegaal verblijf in aanmerking worden genomen. Wanneer de lidstaten gebruikmaken van de standaardformulieren voor terugkeergelateerde besluiten, d.w.z. terugkeerbesluiten en, in voorkomend geval, besluiten tot inreisverbod en besluiten tot verwijdering, moeten zij dit beginsel eerbiedigen en de toepasselijke bepalingen van deze richtlijn volledig naleven.“ Overweging 14 heeft specifiek betrekking op inreisverboden en benadrukt: „De duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld met deeglijke inachtneming van alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval“.

De duur van het inreisverbod (RvV nr. 108.577 van 26 augustus 2013, nr. 106.581 van 10 juli 2013[1]; nr. 105.587 van 21 juni 2013[2]), en de termijn (of het ontbreken van een termijn) om het grondgebied te verlaten (RvV 187.290 van 22.05.2017), moeten naar behoren worden gemotiveerd. Overeenkomstig deze jurisprudentie gaat het om beslissingsonderdelen die, indien zij behept zijn met een motiveringsgebrek, leiden tot de nietigverklaring van de gehele beslissing.

Zoals hierboven aangeklaagd, is met tal van elementen geen rekening gehouden, noch in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, noch in het bijzondere kader van de bepaling van de duur van een inreisverbod. Dit laatste is niet naar behoren en specifiek gemotiveerd, ondanks de bijzondere lengte ervan, en het ontbreken van concrete elementen die enige huidige en toekomstige gevaarlijkheid aantonen. Bijgevolg is het middel gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In haar enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van “*de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur*” doch de Raad wijst erop dat hij meerdere beginselen van behoorlijk bestuur kent en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze evenwel nalaat te doen. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De Raad stelt verder vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied en een inreisverbod voor de duur van drie jaar te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verzoekende partij betwist niet dat zij langer in België verblijft dan de wettelijk toegestane termijn. Met haar betoog dat volledig gericht is tegen het openbare orde-motief gaat verzoekende partij er derhalve aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing nog een ander, evenzeer determinerend motief bevat zodat de kritiek tegen het openbare orde-motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit afdoende geschraagd is door de vaststelling dat zij langer dan toegestaan, en aldus illegaal, in België verblijft. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Verder blijkt tevens dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek naast het openbare orde-motief evenzeer geschraagd wordt door een ander eveneens determinerend motief, met name dat er een risico op onderduiken bestaat. Ook de concrete vaststellingen dienaangaande betwist verzoekende partij niet.

2.6. Ook wat betreft het bestreden inreisverbod dient vastgesteld dat de afgifte ervan gebaseerd is op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;” en niet op, zoals verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt, het gegeven dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2025 geen termijn voor vrijwillig vertrek bevat. Deze

vaststelling is afdoende om een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet af te leveren.

Conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt “*De duur van het inreisverbod (..) vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*”

In casu blijkt uit de omstandige motivering ter zake dat de verwerende partij alle relevante gegevens dienaangaande in ogenschouw heeft genomen. Zo stelt de verwerende partij vast dat uit het TARAP-verslag van 14 oktober 2025 blijkt dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd op feiten van poging diefstal en dat zij, gelet op de maatschappelijke ernst van deze feiten, door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en dat er, gelet op haar verklaringen, geen gegevens voorhanden zijn die een schending zouden opleveren van de artikelen 3 en 8 EVRM zodat, gelet op deze feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken, zij oordeelt dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar *in casu* gepast is.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een inreisverbod voor drie jaar oplegt zonder afdoend onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd op feiten van poging diefstal. De Raad herhaalt dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval in beginsel een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een “*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij op heterdaad betrappt werd op feiten van poging diefstal mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische of andere problematiek.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij de feiten betwist, zij de mening is toegedaan geen bedreiging voor de openbare orde te vormen, zij nooit problemen gehad heeft met de openbare orde en zij trouwens vrijgelaten werd na verhoor, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Zij maakt met haar betoog geen schending van artikel 6, tweede lid van het EVRM aannemelijk.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de vermeende feiten van poging diefstal mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk zij op heterdaad betrappt werd op feiten van poging diefstal.

2.7. De Raad merkt verder op dat verzoekende partij één en ander probeert te minimaliseren in haar verzoekschrift, maar er niet in slaagt de vaststellingen uit het TARAP-verslag te weerleggen. Uit dit verslag - dat zich in het administratief dossier bevindt en in tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt de gegeven openbare orde-motivering wel degelijk haar grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier en bovendien ook nog verder wordt onderbouwd door het stuk 3 dat verzoekende partij zelf voegt bij haar verzoekschrift en waaruit de ten hare laste gelegde strafbare feiten blijken - blijkt immers dat ten aanzien van verzoekende partij proces-verbaal werd opgesteld omdat zij op 14 oktober 2025 op heterdaad betrappt werd op feiten poging diefstal te Destelbergen. Verzoekende partij betwist ook niet dat ten aanzien van haar een proces-verbaal omwille van betrapping op heterdaad van poging diefstal werd opgesteld. Met haar betoog waar zij de feiten betwist en aanvoert dat zij na verhoor werd vrijgelaten slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de politie zoals die blijken uit het TARAP-verslag en op grond waarvan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk acht dat de verwerende partij hieruit afleidt dat

verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en haar tevens op die grond een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, mede op die grond de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen alsook dit gegeven mee in overweging te nemen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het loutere gegeven dat zij geen strafrechtelijk verleden zou hebben doet aan voorgaande geen afbreuk.

Het betoog van verzoekende partij waar zij de vastgestelde feiten zonder meer betwist en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl uit de politionele vaststellingen inzake betrapting op heterdaad op feiten van poging diefstal op 14 oktober 2025 toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare te kunnen schaden.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat het hoorrecht is miskend.

2.9. De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “*De hoorplicht*” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

De hoorplicht naar Unierecht houdt verder het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt ook rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt haar een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gegeven. Deze bepalingen vormen een omzetting van de Terugkeerrichtlijn. Door het nemen van de bestreden beslissingen wordt dan ook uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus *in casu* van toepassing.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt afgeleverd. Het arrest *Boudjlida* legt dienaangaande de verantwoordelijkheid bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij de betrokken derdelander naar behoren en daadwerkelijk in de mogelijkheid dient te stellen zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf, over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en over de modaliteiten van het vertrek, zoals de termijn voor vertrek en de vrijwillige of

gedwongen aard van het vertrek. De betrokken vreemdeling moet worden gehoord omtrent de elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De betrokkene moet zich tijdens het gehoor verder coöperatief opstellen. Daarnaast verduidelijkt het arrest *Boudjlida* eveneens dat het hoorrecht als unierechtelijk beginsel niet inhoudt dat de nationale autoriteit voorafgaand aan dit gehoor de betrokkene in kennis moet stellen van haar voornemen een dergelijk besluit vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem bedenktijd te geven alvorens hem te horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*).

De Raad wijst er evenwel ook op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80). Er moet dus blijken dat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

2.9.1. Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat verzoekende partij wel degelijk gehoord werd, met name door de politie op 14 oktober 2025. Er is de Raad voorts geen wetbepaling bekend die voorziet dat verwerende partij een vreemdeling die in onwettig verblijf wordt aangetroffen en bovendien op heterdaad betrapt wordt op strafbare feiten niet onmiddellijk zou mogen horen en die verwerende partij zou opleggen om deze vreemdeling uit te nodigen om op een later tijdstip te worden gehoord. Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is *in casu* geenszins dienstig nu dit betrekking heeft op een beslissing tot beëindiging van verblijf hetgeen *in casu* niet aan de orde is. Er wordt verder ook geen reglementaire bepaling aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat een vreemdeling in onwettig verblijf pas zou mogen worden gehoord nadat hij eerst zijn administratief dossier kon inzien of de bijstand heeft gekregen van een advocaat. Het gegeven dat verzoekende partij dadelijk werd gehoord laat ook niet toe te concluderen dat zij niet in de mogelijkheid was om haar standpunt naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken. De verwijzing naar rechtspraak in zaken waarbij de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in deze in voorliggende zaak leidt niet tot een ander besluit. Door in haar verzoekschrift te duiden wat zij heden allemaal nuttig acht om mee te delen maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij niet deugdelijk werd gehoord.

Daarenboven, zelfs aangenomen dat verzoekende partij niet (of niet naar behoren) werd gehoord, dient vastgesteld dat zij met de door haar in het verzoekschrift aangehaalde argumenten geenszins aannemelijk maakt dat deze argumenten de besluitvorming van de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden. Immers, zoals hoger reeds aangegeven doet verzoekende partij met haar betoog waar zij de feiten poging diefstal betwist geen afbreuk aan de politionele vaststellingen zoals die blijken uit het TARAP-verslag van 14 oktober 2025 en slaagt zij er met haar betoog waar zij stelt dat het niet gaat om diefstal met geweld, wat alleen maar doet getuigen van het feit dat zij de feiten poging diefstal minimaliseert en niet zwaarwichtig genoeg vindt en derhalve zij een ander waarden- en normenkader hanteert, geen afbreuk aan de motivering dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het loutere feit voorts dat zij regelmatig zou reizen naar de Schengenruimte waar zij “vrienden en familie heeft” zonder dat zij concreet aannemelijk maakt dat zij met deze niet nader gespecificeerde “vrienden en familie” een beschermenswaardig privé- of gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft, laat evenmin toe van enige invloed te zijn op de besluitvorming. Verzoekende partij kan deze gewone sociale relaties, voor zover die werkelijk bestaan, ook vanop afstand onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van deze personen in het land van herkomst of elders. Tenslotte voert verzoekende partij nog aan dat zij gedagvaard werd voor de correctionele rechtbank van Gent op 13 november 2025 maar naast het feit dat deze datum al lang verstreken is en geenszins blijkt dat de bestreden beslissingen haar verhinderd hebben op voormelde zitting aanwezig te zijn en uit de gegevens verstrekt door de verwerende partij via de nota met opmerkingen blijkt dat zij zich heeft laten vertegenwoordigen door haar advocaat zodat zij haar actueel belang bij dit argument niet aantoot, dient alleszins gesteld dat uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de rechter verzoekende partij zou hebben opgedragen zich ter beschikking te houden voor de strafrechtelijke procedure of dat haar persoonlijke verschijning op de zitting vereist zou zijn. Integendeel, in de dagvaarding (stuk 3) wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat, hetgeen zij ook gedaan heeft. Bijkomend merkt de Raad op dat de strafrechtbank geen uitspraak kan doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoekende partij hetgeen tot het prerogatief van de verwerende partij behoort. Bovendien maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat zij zich onmogelijk, desnoods vanuit het buitenland, ter beschikking kan houden van enig lopend onderzoek of de verdere afwikkeling van haar strafzaak. In het geval zij toch persoonlijk dient te verschijnen, kan zij immers toestemming vragen om het Belgische grondgebied te mogen betreden. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent verzoekende

partij de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies) te vragen. Haar voorts hypothetisch betoog dat de beslissing inzake dergelijke vraag tot opheffing of opschorting niet tijdig zou tussenkomen kan niet anderszins doen besluiten, temeer verzoekende partij de mogelijkheid heeft om te wijzen op de gebeurlijke hoogdringendheid van haar vraag. Zij voert geen concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat een opheffing of opschorting geweigerd zal worden, noch toont zij aan dat zij niet de mogelijkheid zal hebben om de beroepsmogelijkheden te benutten. Daarenboven benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar persoonlijke aanwezigheid of verschijning doorheen de strafprocedure vereist is. Verzoekende partij verduidelijkt meer bepaald niet waarom zij zich niet kan laten vertegenwoordigen door een advocaat, temeer zij zich daardoor wel degelijk heeft laten vertegenwoordigen. Verzoekende partij maakt bijgevolg niet concreet aannemelijk dat haar recht op een eerlijk proces, zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM, hierdoor in het gedrang zou komen.

Verzoekende partij die zelf erkent dat de rechtspraak waarnaar zij verwijst gewezen is op basis van de omstandigheden van elke specifieke zaak doet met haar verwijzing naar deze rechtspraak geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.10. Nu de kritiek van verzoekende partij geen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan zij evenmin gevolgd worden dat gelet op de nietigverklaring van het bevel ook het inreisverbod moet vernietigd worden. Het vierde onderdeel van het enig middel kan aldus evenmin aangenomen worden.

2.11. Met haar betoog, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, toont de verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER